

Ψ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΔΙΗΘΗΜΑΤΑ

Κώστας Ακρίβος, Γιώργος Γλυκοφρύδης,
Θεόδωρος Γρηγοριάδης, Στέφανος Δάνδολος,
Κώστας Κατσουλάρης, Δημήτρης Μαμαλούκας,
Γιώργος Μανιώτης, Θοδωρής Παπαθεοδώρου,
Γιώργος Σκαμπαρδώνης, Αλέξης Σταμάτης,
Άρης Σφακιανάκης, Δημήτρης Σωτάκης,
Κωνσταντίνος Τζαμιώτης

Έρωτας 13

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έρως 13**

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΕΡΓΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ & ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θανάσης Γεωργίου/geographik
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Κώστας Ακριβος, Γιώργος Γλυκοφρύδης,
Θεόδωρος Γρηγοριάδης, Στέφανος Δάνδολος, Κώστας Κατσουλάρης,
Δημήτρης Μαμαλούκας, Γιώργος Μανιώτης, Θεωδωρή Παπαθεοδώρου,
Γιώργος Σκαμπαρδώνης, Αλέξης Σταμάτης, Άρης Σφακιανάκης,
Δημήτρης Σωτάκης, Κωνσταντίνος Τζαμιώτης, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2011, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-906-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Κώστας Ακρίβος, Γιώργος Γλυκοφρύδης,
Θεόδωρος Γρηγοριάδης, Στέφανος Δάνδολος,
Κώστας Κατσουλάρης, Δημήτρης Μαμαλούκας,
Γιώργος Μανιώτης, Θοδωρής Παπαθεοδώρου,
Γιώργος Σκαμπαρδώνης, Αλέξης Σταμάτης,
Άρης Σφακιανάκης, Δημήτρης Σωτάκης,
Κωνσταντίνος Τζαμιώτης

Έρωτας 13

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Περιεχόμενα

Κώστας Ακρίβος
ΜΑΓΝΗΤΟΤΑΙΝΙΑ ΕΦΗΒΙΚΟΥ ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ 9

Γιώργος Γλυκοφρύδης
BIG TIME SENSUALITY 17

Θεόδωρος Γρηγοριάδης
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ 37

Στέφανος Δάνδολος
ΣΑΝ ΤΗ ΒΡΟΧΗ ΣΕ ΔΙΨΑΣΜΕΝΟ ΧΩΜΑ 55

Κώστας Κατσουλάρης
«ΘΑ ΤΟ ΚΡΑΤΗΣΩ» 71

Δημήτρης Μαμαλούκας
ΜΠΙΑΝΚΑ 87

Γιώργος Μανιώτης
«ΔΕ ΘΕΛΩ ΤΟ ΜΑΥΡΟ, ΘΕΛΩ ΤΟ ΜΠΛΕ» 105

Θοδωρής Παπαθεοδώρου
ΜΙΚΡΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ 127

Γιώργος Σκαμπαρδώνης
ΛΑΤΟΜΕΙΟ ΑΔΡΑΝΩΝ 155

Αλέξης Σταμάτης
ΜΠΛΑΚ ΑΟΥΤ 167

Άρης Σφακιανάκης
ΡΟΥΧΑ ΠΕΤΑΜΕΝΑ ΣΕ ΣΑΚ ΒΟΥΑΓΙΑΖ 187

Δημήτρης Σωτάκης
1949 207

Κωνσταντίνος Τζαμιώτης
Ο ΑΝΤΡΑΣ ΠΟΥ ΕΠΑΨΕ
ΝΑ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ 223

Μαγνητοταινία εφηβικού Αυγούστου

«Ήρθες...»

«Ήρθα...»

«Άργησες, όμως...»

«Καλά, δεν καταλαβαίνεις, ο αδελφός μου...»

«Πάλι ο αδελφός σου! Έλα, κάθισε εδώ δίπλα μου...»

«Είσαι καλά;»

«Καλά είμαι, Λαμπρινή. Εσύ πώς τα πας;»

«Ας τα λέμε καλά. Πολύ διάβασμα...»

«Ετοιμάζεσαι για τις εξετάσεις, ε;»

«Ναι, του χρόνου».

«Θα γίνεις, λοιπόν, γιατρός;»

«Πού να ξέρω, βρε Θεωρή! Άσε πρώτα να περάσω. Εσύ πώς τα πας με τη δουλειά σου; Κουράζεσαι;»

«Δε βλέπεις τα χέρια μου; Όλο μες στη μουτζούρα είμαι. Λάδια, μηχανές, φίλτρα...»

«Θα περάσεις όλη σου τη ζωή στο γκαράζ;»

«Δηλαδή, τι θέλεις να πεις; Ότι δε θα κάνω για άντρας σου; Γι' αυτό μας κυνηγάει ο αδελφός σου;»

«Όχι, όχι, αγάπη μου. Άλλο ήθελα να πω...»
«Συγγνώμη, τότε. Αλλά μου 'χει σπάσει τα νεύρα αυτή η κατάσταση...»
«Έλα, αγκάλιασέ με. Σ' αγαπώ, Θεοδωρή. Σ' αγαπώ πολύ...»
«Κι εγώ... Κι εγώ...»
«Φίλησέ με ξανά. Ωραία χείλη που 'χεις! Σαν μέλι είναι...»
«Μα γιατί γελάς;»
«Να, σκέφτηκα το μουστάκι σου πασαλειμμένο με μέλι, γι' αυτό...»
«Λαμπρινή, θέλω να σου πω κάτι».
«Τι, Θεοδωρή; Σ' ακούω».
«Λαμπρινή, δεν πάει άλλο. Ή σήμερα ή... Σε θέλω πολύ. Θέλω να σε κάνω δική μου. Να γίνεις...»
«Γιατί, και έτσι δική σου δεν είμαι; Τι παραπάνω θα γίνει άμα;...»
«Μα δεν καταλαβαίνεις! Θέλω το κορμί σου να γίνει ένα με το δικό μου. Να ενωθούμε, να...»
«Φοβάμαι, αγάπη μου. Δεν είναι που σκέφτομαι πως μπορεί να πονέσω, αλλά...»
«Τι “αλλά”;»
«Να, αν εσύ κάποια στιγμή θελήσεις να τα χαλάσουμε, τι θα γίνω εγώ τότε; Ποιος θα;...»
«Αυτό δε θέλω να το ξανακούσω από σένα! Άκου εκεί, να τα χαλάσουμε».
«Ωστε με αγαπάς τόσο πολύ, Θεοδωρή, που λες ότι...»
«Δε λέω τίποτα! Λέω ότι μαζί θα περάσουμε τη ζωή μας. Εκτός...»
«Εκτός τι;»
«Εκτός κι αν δε με θέλουν οι δικοί σου. Δε βλέπεις πώς έχει σκυλιάσει ο αδελφός σου;»
«Μη μιλάς έτσι για τον Τάκη!»

Big Time Sensuality

*«It takes courage to enjoy it
The hardcore and the gentle
Big time sensuality»*

Big Time Sensuality – Bjork
Debut (1993), One Little Indian Records

*«J'envoie mille fois le jour mes soupirs vers vous, ils vous
cherchent en tous lieux, & ils ne me rapportent pour toute
récompense de tant d'inquiétudes, qu'un avertissement trop
sincère, que me donne ma mauvaise fortune, qui a la cruauté de
ne souffrir pas que je me flatte, & qui me dit à tous moments:
Cesse, cesse, Mariane infortunée, de te consumer vainement,
& de chercher un Amant que tu ne verras jamais;»*

«Lettres de la religieuse portugaise»

«Lettre Première»

Anonyme, Trad. Guilleragues, Publications Barbin, 1669

Τρίτη 30 Σεπτεμβρίου 2008, 11:36, Θεσσαλονίκη, *Elvis*

Αγάπη μου,

Η εικόνα σου έχει θαμπώσει εδώ και κάποιες ημέρες...

Όπως είδες είμαι στο *Elvis*... και πρωί πρωί, ε; Αλλά είναι όμορφα σήμερα. Ιδίως εδώ στην παραλιακή. Έχει ακόμη ζέστη. Και ήλιο. Αν και λίγα σύννεφα, αλλά κυρίως ήλιο. Αστράφτει η θάλασσα απέναντι. Σαν εκατομμύρια εκρήξεις είναι. Και τα αυτοκίνητα ακόμη λίγα. Πήρα άδεια από τη δουλειά, για να έρθω εδώ να σου γράψω. (Ναι, δε λέω σαχλαμάρες, έτσι έκανα· δεν καταλαβαίνεις πόσα σημαίνει για μένα... Δεν το έχεις καταλάβει...) Μα σ' έχω χάσει εδώ και τρεις ημέρες. Μήπως τρέχει κάτι; Σ' το έχω πει: αν είπες τα ξόρκια, να μου το πεις! Είπες τα ξόρκια, μωρέ; Αν ναι, πες το μου! Μην πλανιέμαι στον έρωτά σου σαν χαλασμένο αερόστατο... σε ικετεύω... Μήπως θες να με βασανίσεις; Τι με ρουφάς το αίμα; Το μυαλό, τι το τρως; Ε, με θυμώνεις κάποιες φορές...

Κι εκτός αυτών, θα έρθω Αθήνα. Σ' το είπα, δε σ' το είπα; Θα έρθω σύντομα. Δε θ' αφήσω να περάσει καιρός, το ξέρεις.

Μου έχεις λείψει. Μου έχει λείψει το μπλε βαμβακερό σου φόρεμα. Το κορμί του δελφινιού. Ναι, για το δικό σου μιλάω. Αν και είσαι ψωροπερήφανη Αθηναία τώρα εσύ βέβαια... ε, δε θυμάσαι; Πώς σε φώναζε ο άλλος που κόντεψες να τον σκοτώσεις με το αυτοκίνητο; «Είσαι κούκλα!» Μα τι, άδικο είχε;

Τριάντα μείον οκτώ ίσον είκοσι δύο. Χα! Είκοσι δύο ημέρες, ομορφιά μου, πέρασαν από τότε που σε αντίκρισα, κι έχω ακόμη τη μυρωδιά σου παντού γύρω μου, και μέσα μου...

Στο τελευταίο σου mail με ρωτούσες πάλι για τη γυναίκα μου.

Το καντήλι

Ανάμεσα από τα αγριόχορτα, συνθλιμμένα και πατημένα από τις πέτρες και τα χαλίκια, πρόβαλλαν τα κατακόκκινα δάχτυλα των ποδιών της, σαν ένας ανεξάρτητος οργανισμός που πάσχιζε να προσανατολιστεί στα στενά δρομάκια τα οποία σχημάτιζαν οι μαρμάρινοι τάφοι. Το φόρεμα, ριχτό, έπεφτε μέχρι τα γόνατα, πράσινο ανοιχτό με κάτι ακαθόριστα ελικοειδή σχέδια. Αν φυσούσε ένα αεράκι, θα το φούσκωνε γύρω από τη μέση της, σαν εκείνες τις κούκλες των λούνα παρκ, όπου στο τελείωμα του ψεύτικου φορέματος θρονιάζονταν τα παιδιά απολαμβάνοντας τις περιστροφές της. Ξαφνικά το φόρεμά της σκαρφαλώνει στο στέρνο της και σταματά εκεί, πάνω σε δυο χορταστικά στήθη, ενώ δυο κορδέλες –καθεμιά από το ένα στήθος ξεχωριστά– έρχονται πίσω από το λαιμό και δένουν, σ' έναν εύθραυστο φιόγκο, πρόθυμο να λυθεί με μια κίνηση.

Βγήκε στο κεντρικό μονοπάτι του νεκροταφείου και κοντοστάθηκε. Τη δεξιά πλευρά ακόμη δεν την είχε εξερευνήσει. Ευτυχώς δεν έβλεπε κόσμο και προχώρησε παραμέσα. Διά-

βαζε τα χαραγμένα ονόματα και κάθε φορά αναπηδούσε· να κι αυτός, να κι εκείνη, γιαγιάδες και παππούδες που θυμόταν μικρή, συνομήλικοι και νεότεροι, και μερικά νέα άτομα – σχεδόν παιδιά της, αμάν πουλάκια μου. Έλειψε χρόνια από τον τόπο της, είναι αλήθεια, και κάθε τάφος, κάθε όνομα, κάθε ημερομηνία τής ανακινούσε το παρελθόν που εκείνη νόμιζε ότι είχε διαγράψει.

Τελειώνοντας και ο δεύτερος διάδρομος, είδε ξαφνικά τη φωτογραφία του Ηρακλή. «Παναγιά μου», σταυροκοπήθηκε, «τι έπαθε ο Ηρακλής;» Να μην το πάρει χαμπάρι; Και γιατί άλλωστε; Τόσα χρόνια είχε να πατήσει το πόδι της στο χωριό. Δεν μπορεί, κάτι αναπάντεχο θα έπαθε· μια ξαφνική μπόρα, μια καρδιά, μια αρρώστια που χτύπησε ραγδαία. Η καρδούλα του όμως άντεχε γερά τότε, αλλά οι καρδιές χτυπούσαν διαφορετικά σαράντα χρόνια πριν. Αχ, μακάρι να μην τον έβλεπε παραχωμένο· τώρα τον πονούσε πιο πολύ και από τον Καπετάνιο.

Ο Καπετάνιος κηδεύτηκε πριν από έξι μήνες στη θέση όπου είχαν ξεθάψει τον πατέρα της. Το είχε απαιτήσει ο ίδιος να θαφτεί κοντά στο μέρος όπου θα ζούσε εκείνη. *Για μένα, σπίτι μου είναι η θάλασσα. Αν δε σε είχα γνωρίσει, θα ζητούσα να με πετάξουν στα βαθιά της.* Από είκοσι χρόνων στα πέλαγα και δεν έλεγε να φύγει και, όταν τη γνώρισε, αμέλησε τον όρκο του, να μη σμίξει για πάντα με γυναίκα. Την κουβαλούσε ακόμη και στα τελευταία του ταξίδια, που δεν ήταν εύκολα. Κι εκείνη πήγε κι άραξε στην πιο τρικυμισμένη αγκαλιά, και σαν να ηρέμησε από τους άντρες, τα πάθη τους και τις ορμές τους. Μπορούσε πια να πάρει όρκο ότι στα δέκα χρόνια που έζησαν μαζί άνθρωπο δεν άφησε να την πλησιάσει, και οι πειρασμοί δεν ήταν μικροί για μια γυναίκα σαν κι αυτή.

Σαν τη βροχή σε διψασμένο χώμα

Χρόνια φανταζόταν τη στιγμή που θα επέστρεφε στο λιμάνι τους. Και η στιγμή είχε φτάσει. Έστω και από σύμπτωση. Καθώς ατένισε την πόλη της από το παράθυρο της καμπίνας του, είδε σε ένα σημείο της προβλήτας δύο παιδιά που στέκονταν αγκαλιασμένα και αναγνώρισε στα πρόσωπά τους τον εαυτό του κι εκείνη. Και αισθάνθηκε το ρίγος της νιότης του πολύ έντονα. Ταξίδεψε για μια στιγμή στην εποχή όπου τίποτα το ραγισμένο δε σκίαζε τον ορίζοντα, όπου όλα ήταν σαν τη βροχή σε διψασμένο χώμα, ο χρόνος, η συγκίνηση, το ίδιο το πέπλο του έρωτα. Την επόμενη στιγμή, όμως, ατένισε φευγαλέα το είδωλό του στο τζάμι και η ψευδαίσθηση χάθηκε· σαν να ορθώθηκαν μεμιάς τα είκοσι χρόνια που είχαν μεσολαβήσει και καθρεφτίστηκε η ραγισμένη ύπαρξη. Το κενό της εύπορης μεγαλειότητάς του. Η εικόνα του ανθρώπου που έφυγε και δεν ξαναγύρισε ποτέ, που παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, πλούτισε, βολεύτηκε, και άφησε ξεχασμένο εκεί, σε τούτο το λιμάνι, το πιο αληθινό κομμάτι του εαυτού του: τη νεότητά του. Ξανακοίταξε προς την προβλήτα, δεν υπήρ-

χε ψυχή, ήταν φανερό πως τα δυο παιδιά δεν ήταν παρά μια ανάμνηση, οπότε, κυριευμένος από ένα παράξενο κύμα συγκίνησης, έσπευσε να ρωτήσει τον καπετάνιο πόσο χρόνο είχε στη διάθεσή του. «Τέσσερις πέντε ώρες», του είπε εκείνος. «Η μηχανική βλάβη ξεπεράστηκε. Θα αναχωρήσουμε τα μεσάνυχτα, αμέσως μόλις ολοκληρωθεί η συντήρηση του πλοίου». Δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό. Μια αλλόκοτη παρόρμηση τον είχε συνεπάρει και τον τραβούσε στα σοκάκια της πόλης της. *Ήθελε να αντικρίσει τον εαυτό του χωρίς τις ρωγμές; Ή μήπως ήταν εκείνη που ήθελε να δει, με τις ρωγμές και τα σταλάγματα του χρόνου, για να απομυθοποιήσει κάποιες φευγαλέες επισκέψεις της στη μνήμη του όλα αυτά τα χρόνια; Δεν έχει σημασία.* Κατέβηκε από το βαπόρι και πάτησε στο διαψασμένο χρώμα της πρώτης του αγάπης.

Οι τρεις τελευταίες μέρες στη θάλασσα με τους ιδιοκτήτες της ναυτιλιακής εταιρείας ήταν σχεδόν εξαντλητικές. Επέμεναν ότι οι νέες ασφάλειες πρέπει να έχουν μεγαλύτερη διάρκεια. «Να μπει και ρήτρα στην εγγύηση», του έλεγαν. Κι εκείνος καθυστερούσε να δώσει μια απάντηση, περιμένοντας το τέλος του ταξιδιού. «Κύριοι», τους έλεγε, «θα μεταβιβάσω την απαίτησή σας στο διοικητικό συμβούλιο και θα σας απαντήσω στο τέλος της επόμενης εβδομάδας. Σας προειδοποιώ, όμως, ότι είναι δύσκολο. Για να μπει ρήτρα στην εγγύηση με παραπάνω διάρκεια, θα πρέπει να αναπροσαρμόσουμε τα συμβόλαια όλων των караβιών. Δέχεστε;» Τέτοια εκστόμιζε μέχρι πριν από μερικές ώρες. Τώρα, όμως, καθώς έστριβε στο δρομάκι με τις μυρωδιές απ' το αγιόκλημα, είχε βυθιστεί στον κόσμο της, τα είχε ξεχάσει όλα, περπατούσε σχεδόν μηχανικά, ακολουθώντας μια αόρατη κλωστή που τον οδηγούσε στο παλιό αρχοντικό.

«Θα το κρατήσω»

«Αν μείνω έγκυος, θα το κρατήσω!»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που γινόταν μάρτυρας τέτοιας δήλωσης. Στα πενήντα δύο του χρόνια, παρά τα τρία τέκνα του –ίσως κι εξαιτίας τους, θα σκεφτόταν κάποιος– ο Ιάσων Ασημάκης είχε βρεθεί ξανά σε αυτή τη θέση. Από τη Μιράντα πάντως δεν το περίμενε. Φαινόταν να ανήκει στο είδος της γυναίκας που τα έχει όλα τακτοποιημένα. Εκείνης που, όταν επιλέγει παντρεμένο, ξέρει τι θέλει.

«Και τι είναι αυτό, αν επιτρέπεται;» ρώτησα εγώ, χωρίς να περιμένω πραγματικά απάντηση.

Ο κύριος Ασημάκης με κοίταξε γουρλώνοντας τα μάτια, τα λίγο θολωμένα από το ουίσκι, σαν να μην πίστευε ότι υπάρχουν κορίτσια που θα έκαναν τέτοια ερώτηση. Πράγματι, η επόμενη ενέργειά του ήταν να σηκωθεί και να κατευθυνθεί με αργά βήματα προς την τουαλέτα, κάνοντάς μου με τον αντίχειρα και το δείκτη τη χειρονομία των οδηγών όταν ζητούν από το πίσω αυτοκίνητο να κάνει υπομονή. Μισό...

Δράττομαι της ευκαιρίας να συστηθώ: είμαι η συγγραφέας.

Θα γράψω αυτό το διήγημα που διαβάζετε τώρα, αλλά μέρες αργότερα, πολλά χιλιόμετρα μακριά. Τώρα απλώς κάθομαι και σκοτώνω το χρόνο μου σ' ένα μικρό μπαρ λίγο κάτω από τη Σόλωνος. Είμαι άνεργη, άφραγκη, παρέα με κάποιον που θα μπορούσε να είναι πατέρας μου. Υπάρχει βέβαια κι άλλος τρόπος να δει κανείς τη φάση. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι απλώς κάνω έρευνα. Τι ερευνώ; Ε, δε γράφουμε όλοι για δεινόσαυρους, σκοτεινές συνωμοσίες ή την Άλωση της Πόλης. Ψάχνω το θέμα μου στα αθηναϊκά μπαρ, να τι κάνω. Το θέμα μου είναι οι άνθρωποι, και από ιστορίες οι άνθρωποι άλλο τίποτα. Να, μόλις έπεσα πάνω σε μία, και μάλιστα ζουμερή: συζυγικές απιστίες, γόβες στιλέτο, παθιασμένα φιλιά, μωρά – υλικό που σπαρταράει. Κι εγώ, όπως είναι ευνόητο –όχι μόνο λόγω ηλικίας, κυρίως λόγω έλλειψης εμπειριών, λόγω ασύμβατου περιβάλλοντος, ίσως– δεν έχω ιδέα από τέτοια. Τα πρώτα μου διηγήματα ήταν γεμάτα από τις άδειες μέρες μου. Άρεσαν σε κάποιους στη Θεσσαλονίκη, δύο από αυτά προδημοσιεύτηκαν στο *Εντευκτήριο*. Τη δεύτερη συλλογή την έβγαλα σε αθηναϊκό εκδοτικό οίκο. Αύριο έχουμε παρουσίαση. Δε θα πατήσει ψυχή, όταν θα γράφω αυτό το διήγημα θα είμαι σε θέση να το γνωρίζω: θα είναι παταγώδης αποτυχία, ακόμη και για τα δεδομένα μιας άγνωστης νεαρής Θεσσαλονικιάς... Τέλος πάντων, τώρα, αυτή τη στιγμή που κάθομαι σ' αυτό το μπαρ, είμαι γεμάτη προσδοκίες. Ζω τον αθηναϊκό μου μύθο κι είμαι βέβαιη ότι έχω πέσει πάνω σε θησαυρό. Του εμπνέω εμπιστοσύνη.

Πού είχαμε μείνει; Α, στο ότι δεν το περίμενε. Όντως, με τίποτα. Όταν η Μιράντα είχε τα κέφια της, δεν έβαζε γλώσσα μέσα, αλλά δεν ήταν γυναίκα που της άρεσαν οι δραματικές δηλώσεις. Συν τοις άλλοις, υπήρχε άλλος. Δεν ήταν παντρεμένη, είχε όμως κάποιον μόνιμο, ονόματι Αντίγονο. Δικηγόρος κι αυτός.

Μπιάνκα

Θυμάμαι τα πάντα γύρω από σένα, Μπιάνκα. Θυμάμαι τα χείλη σου τότε που πρόφεραν για πρώτη φορά το όνομά σου, τα χέρια σου όταν ακουμπούσαν στους ώμους μου, τα λεπτά άσπρα σου δάχτυλα όταν φώλιαζαν στις παλάμες μου, το κορμί σου γυμνό στο κρεβάτι μου.

Θυμάμαι σαν να 'ταν χθες το βράδυ που σε συνάντησα για πρώτη φορά σε μια απομακρυσμένη γωνιά του σταθμού. Αγαπώ τη νύχτα, μου 'χες πει, την ομίχλη, θέλω να χάνομαι μέσα τους. Περπατήσαμε δίπλα δίπλα τη μισή πόλη εκείνη τη νύχτα, Μπιάνκα. Και δε χωρίσαμε άλλο. Κι αυτή ήταν η αρχή του ονείρου που έζησα μαζί σου, Μπιάνκα, Μπιάνκα δικιά μου.

Κι εκείνο το ξημέρωμα ήρθες στο σπίτι μου, τότε που έμεινα σ' ένα παγωμένο κι ανεμοδαρμένο δώμα στον τελευταίο όροφο μιας παλιάς πολυκατοικίας, κοντά στο σταθμό. Το ερωτεύτηκες αμέσως κι έμελλε να μοιραστούμε εκεί, μαζί, νύχτες και μέρες, εφιάλτες και όνειρα, που έμειναν βαθιά χαραγμένα μέσα μου, αφού βλέπεις...

...κάθε βράδυ βγαίναμε έξω, χωρίς τίποτα, παρά μόνο εσύ
εμένα κι εγώ εσένα, έτσι έλεγες, όλα αυτά είναι δικά σου λό-
για, και φτάναμε έξω από τα μπαρ όπου ήταν μαζεμένος ο
κόσμος κι οι φίλοι, κι εσύ μιλούσες σε όλους, τους αγκάλια-
ζες όλους, και πάντα κάπως τη βγάζαμε, κάποιος μας κερ-
νούσε ή μετρούσαμε ό,τι ψιλά είχαμε στις τσέπες, κι αυτά
έφταναν ίσα για να πιούμε ένα μικρό ποτήρι μπίρα, και το
μοιραζόμασταν γουλιιά εγώ, γουλιιά εσύ, και συνήθιζες να με
πειράζεις ότι ήπια περισσότερο, κι έκανες τη θυμωμένη μέ-
χρι να παραδοθείς στα γέλια και στην αγκαλιά μου, μέχρι που
φεύγαμε για να περιπλανηθούμε μέσα στην ομίχλη, στην κα-
ταχνιά, στα σκυθρωπά πρόσωπα των αργοπορημένων δια-
βατών που ποιος ξέρει τι βάσανα τους τυραννούσαν, αλλά
εμάς δε μας ένοιαζε, δε μας ένοιαζε τίποτα, νιώθαμε παντο-
δύναμοι, μην ξεχνάς, μου έλεγες, πως εσύ είσαι εγώ κι εγώ
εσύ, αυτό σου άρεσε να λες, κι έπειτα απομακρυνόσουν λίγο
μπροστά κι έκανες ότι είχες χαθεί στα σοκάκια της παλιάς
πόλης, κι ήξερες ένα αδιέξοδο που σου άρεσε να με παρα-
σύρεις, εκεί όπου έμπαινες δήθεν κατά λάθος και στο τέλος
του στενού έπεφτες πάνω μου, μ' αγκάλιαζες και με φιλού-
σες, και μέναμε κρυμμένοι εκεί, σε μια σκοτεινή, αλλά συνά-
μα τόσο φωτεινή άκρη μιας μητρόπολης, κι εκεί υπήρχαμε,
εκείνη τη στιγμή *υπήρχαμε* σ' αλήθεια, σ' ένα αδιέξοδο, μπρο-
στά από μια κόκκινη χαμηλή πόρτα ενός στενού *παλάτσο*,
εκεί απ' όπου ένα βράδυ βγήκε μια ηλικιωμένη κυρία κι αφού
μας κοίταξε φοβισμένα, εσύ έτρεξες και τη φίλησες κι εκείνη,
τόσο χαρούμενη κι αυθόρμητη ήσουν, Μπιάνκα...

«Δε θέλω το μαύρο, θέλω το μπλε»

Δεν είχε κλείσει καλά καλά τα είκοσι πέντε της χρόνια και η ζωή της φαινόταν εντελώς τακτοποιημένη. Μόλις είχε παντρευτεί έναν εύπορο νέο και εδώ και έξι μήνες κατοικούσε σε ένα μεγάλο φωτεινό διαμέρισμα με τεράστιες βεράντες στον τρίτο όροφο μιας μοντέρνας πολυκατοικίας. Οι γονείς του συζύγου της, που είχαν μια σειρά με καταστήματα γυναικών, της είχαν ανοίξει ένα μικρό, κουκλίστικο μαγαζάκι κοντά στο σπίτι τους για να έχει κάτι να ασχολείται, μέχρι βεβαίως να φέρουν στον κόσμο τα παιδιά τους. Με τον άντρα της προσπαθούσαν καθημερινά να γίνουν γονείς και να αποκτήσουν παιδιά, αλλά όλους αυτούς τους μήνες δε γινόταν τίποτα. Δεν είχαν καταφύγει ακόμα στους γιατρούς γιατί ήταν πολύ νωρίς· έδιναν στον εαυτό τους μια διορία τουλάχιστον δύο χρόνων. Ο άντρας της ήταν περίπου στην ίδια ηλικία με αυτήν και φαινόταν γυμνασμένος. Μόνο που το δέρμα του ήταν άσπρο σαν το γάλα. Είχε όμως όμορφα γαλάζια μάτια που φώτιζαν το πρόσωπό του. Τα καστανόξανθα μαλλιά του είχαν αρχίσει να αραιώνουν αλλά δεν έδινε ακόμα

την εντύπωση του φαλακρού. Αυτός την αγαπούσε πολύ κι όλη την ώρα ήθελε να βρίσκονται στο κρεβάτι. Ευτυχώς που έφευγαν για τις δουλειές τους κι έτσι της δινόταν η ευκαιρία να ξεχαστεί και να ξεκουραστεί λιγάκι από τις έντονες ερωτικές δραστηριότητές τους.

Δεν τον είχε παντρευτεί από έρωτα. Τον είχε παντρευτεί από συνήθεια. Ήταν φίλοι από μικροί. Έβγαιναν μαζί τα βράδια, είχαν τις ίδιες παρέες, πήγαιναν εκδρομές μαζί, και όλοι γύρω τους πίστευαν ότι στο τέλος θα παντρεύονταν και θα ευτυχούσαν. Οι φίλοι τους θεωρούσαν ήδη ζευγάρι, το ίδιο και οι γονείς τους. Όλοι τους θεωρούσαν ήδη αρραβωνιασμένους. Τα χρόνια περνούσαν και σιγά σιγά ο ένας έγινε απαραίτητος για τον άλλον. Ένα βράδυ, μάλλον του Αγίου Βαλεντίνου θα ήταν, την πήγε σε ένα ακριβό ρεστοράν και της έκανε πρόταση γάμου. Εκείνη, σαν έτοιμη από καιρό, συγκινηθήκε και δέχτηκε την πρότασή του. Παντρεύτηκαν στο άψε σβήσε και σε ένα μήνα η ζωή τους είχε μπει σε απόλυτη τάξη. Οι χαρές της νιότης τους είχαν περάσει, τώρα τους περίμεναν οι χαρές και τα βάσανα των παιδιών. Επικρατούσε επικίνδυνη σιωπή μέσα στο απέραντο σπίτι τους, γι' αυτό προσπαθούσαν να κάνουν απεγνωσμένα παιδιά. Αλλά, παρ' όλες τις προσπάθειες και τους έντονους αναστεναγμούς πάνω στο κρεβάτι, δε γινόταν τίποτα. Εκείνη είχε αρχίσει να νιώθει ότι όλο αυτό που ζούσε δεν ήταν η δική της ζωή. Νόμιζε ότι ζούσε μέσα σε ένα όνειρο χωρίς ύλη. Όλα ήταν λευκά, όπως η σάρκα του άντρα της. Αυτός κάθε λίγο και λιγάκι της χάριζε πολύχρωμα κοσμήματα και φανταχτερά πανάκριβα φορέματα, αλλά ένα παράξενο φως μέσα στις ντουλάπες της ξεθώριαζε τα χρώματα και θάμπωνε τις λάμπες από τα πετράδια. Όλα στα μάτια της φαίνονταν σαν να τα είχε επικαλύψει μια λεπτή, κίτρινη σκόνη.

Μικροί ερωτικοί θάνατοι

Η καρδιά της γέμισε έρωτα απ' την πρώτη στιγμή που τον είδε. Εξάλλου είχε πολύ χώρο.

* * *

Ο Ιάκωβος Κ. έφτασε στη γειτονιά ένα καυτό απομεσήμερο του Ιουνίου. Κρατούσε μια παλιά χαρτονένια βαλίτσα και θύμιζε επιβάτη που κατέβηκε από κάποιο τρένο μετά το τέλος ενός αδιέξοδου έρωτα. Δεν υπήρχε ομίχλη όμως, υπήρχε μόνο σκόνη. Και δεν κατέβηκε σε σταθμό, κατέβηκε σε σταυροδρόμι. Φυσικά δεν έκλαιγε.

Σκούπισε το πρόσωπό του, πήρε βαθιά ανάσα, άναψε τσιγάρο και κοίταξε το μικρό δρομάκι μπροστά του. Σπίτια ρημαγμένα απ' τους χρόνους. Άνθρωποι ρημαγμένοι απ' τους ανθρώπους.

Μου κάνει, σκέφτηκε, είμαι εγώ.

* * *

Η Ερασμία Φ. ξύπνησε από τον μεσημεριανό της ύπνο, άνοιξε τα βλέφαρά της και παρατήρησε τον ουρανό του κρεβατιού. Αστεράκια από αλουμινόχαρτο ήταν σκαλωμένα στα τούλια κι έριχναν φωτεινές αναλαμπές στο πρόσωπό της. Ακόμα δεν είχε σουρουπώσει. Τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα. Θα είναι απ' τα κρεμμύδια του στιφάδου, υπολόγισε. Μετά θυμήθηκε ότι ποτέ στη ζωή της δεν είχε μαγειρέψει στιφάδο· ήταν αλλεργική στο κρεμμύδι.

Οσμίστηκε το χώρο γύρω της. Τίποτα. Ύστερα κατέβασε το κεφάλι της χαμηλά, τόσο χαμηλά που το σαγόνι της σχεδόν ακούμπησε στο στήθος. Αριστερά, στο μέρος της καρδιάς. Η επίμονη μυρωδιά της ναφθαλίνης είχε εξαφανιστεί.

Παραξενεμένη, έσυρε το δείκτη της στο μουσκεμένο μάγουλό της. Έπειτα τον κοίταξε· μια διάφανη σταγόνα γυάλιζε κρατημένη στο νύχι. Την έφερε με λαχτάρα στην άκρη των χειλιών της. Δεν ένιωσε αρμύρα όμως, ένιωσε γλύκα. Τα δάκρυά της έτρεχαν όλο το μεσημέρι σαν σιρόπι δεμένο από Σμυρνιά μαστόρισα.

Αφουγκράστηκε τη σιωπή επίμονα, για ώρα. Το χάρισμά της δεν τη γέλασε. Άκουσε τα βήματα στο πλακόστρωτο.

Έρχεται ο έρωτας, σκέφτηκε. Αλλά εγώ τώρα πια θέλω μόνο αγάπη.

* * *

Ο Ιάκωβος Κ. προχώρησε στον μικρό δρόμο με το απόκομμα του χαρτιού κρατημένο στην άκρη των δαχτύλων του για να μπορεί να το συμβουλευέται. Κερασούντος 20 έγραφε. Αυτό μόνο. Μια νέα διεύθυνση. Μια νέα ζωή. Έτσι έλπιζε τουλάχιστον όταν αγόραζε το μικρό οικόπεδο που στριμωχόταν ανάμεσα σε δυο ερειπωμένα νεοκλασικά.

Λατομείο αδρανών

Μπαίνοντας στο βίντεο κλαμπ, την είδα που τακτοποιούσε κάτι DVD στα ράφια. Είχε μέτριο ύψος, κοντά, πολύ υγιή κόκκινα μαλλιά, και διαφανές, σπάνιο δέρμα – ακόμα και από μακριά φεγγοβολούσε, κάτι που συμβαίνει πολύ σπάνια με γυναίκες που φωτίζονται εκ των ένδον, όπως τα πορτοκάλια. Φορούσε κολλητό μπλουτζίν, χαμηλά παπούτσια και ένα μπλουζάκι μαύρο με χρυσά γράμματα στ' αγγλικά, που άφηνε την κοιλίτσα της απ' έξω. Οι κινήσεις της είχαν μια ξεχωριστή χάρη και λεπτότητα – αυτή την εντύπωση είχα στα πρώτα κλάσματα, ενώ έκλεινα πίσω μου την πόρτα. Ήταν Πέμπτη πρωί, έντεκα η ώρα. Έξω είχε ερημιά και το βίντεο κλαμπ μόλις είχε ανοίξει – τα μισά φώτα στο βάθος ήταν ακόμα κλειστά. Κι αυτή τη γυναίκα δεν την είχα ξαναδεί ποτέ σ' αυτό το μαγαζί, που κάθε τόσο άλλαζε υπαλλήλους – εξάλλου έχω να 'ρθω εδώ να πάρω ταινία πάνω από δύο εβδομάδες.

Ενώ προχωρούσα στο διάδρομο, που απ' τη μια μεριά είχε αραδιασμένες τις ταινίες στον τοίχο κι απ' την άλλη ένα μεγάλο, μακρύ γκισέ με δυο κομπιούτερ και το ταμείο, την

πρόσεξα καλύτερα, καθώς διευθετούσε κάτι καινούργια DVD – γύρισε και με κοίταξε για μια στιγμή, με χαιρέτησε με μια κίνηση του κεφαλιού, επέστρεψε στη δουλειά της, και σε ένα δευτερόλεπτο στράφηκε πάλι και με κοίταξε επίμονα σαν να με γνώριζε.

Τότε την είδα από κοντά και, εντελώς αναπάντεχα, άνοιξαν οι ουρανοί. Τα μάτια της ήταν παράξενα, πολύ όμορφα, προς το μενεξελί, τα στήθη της ήταν με συγκρατημένο τρόπο εκρηκτικά: ευγενικά, αστικά, αλλά ταυτόχρονα και επιθετικά. Οι μηροί της άψογοι, θηλυκοί, ενώ τα δυο σημεία που είχαν σχέση με το φετίχ μου, οι καρποί και οι αστράγαλοι, έδειχναν λεπτεπίλεπτα ανάγλυφοι – τα πέλματά της, όπως περπατούσε, ήταν ελαφρά, χαριτωμένα *en dehors*, σαν χορεύτριας. Είχα κεραυνοβοληθεί, κοντοστάθηκα, το ίδιο κι αυτή, που με κοιτούσε άναυδη για μερικά δευτερόλεπτα. Δεν ξέραμε τι να πούμε. Είχαμε παγώσει – πιο πολύ εμένα με τσάκιζε η επιδερμίδα της, η διαφάνεια, και το έσω φως που εξέπεμπε, με έναν πρωτοφανή ερωτισμό που περιείχε μοναχικότητα, οδύνη, ευπάθεια και συσσωρευμένο πάθος, αλλά και ερωτική όραση, διαθεσιμότητα, και εκείνη την ξεχωριστή αίσθηση της διάκρισης, του πολύ προσωπικού, αυστηρού κόσμου επιθυμιών και άγριων ονείρων.

Κοίταξα τη γυμνή κοιλίτσα της ανάμεσα στο μπλουτζίν και στο μαύρο μπλουζάκι της: ήταν γυμνασμένη, αλλά γυναικεία, χωρίς μυσ, τρυφηλή, με μια λευκότητα σχεδόν διαπερατή. Ο αφαλός της – άλλο ένα σημείο που μπορεί να με ελκύσει, ή να με αποτρέψει από μια γυναίκα – ήταν άψογος, γλυκός, χωρίς ένδον φασόλι, φιλοτεχνημένος, θαρρείς, από πλαστικό χειρουργό με εξαιρετική προσοχή, ώστε να μη θυμίζει τη λαϊκότητα ή τη χυδαιότητα μερικών αφαλών που κάποιες φορές μπορεί να υπονομεύσουν και την πιο όμορφη κοιλιά.

Μπλακ άουτ

«Χαρακτηριστικό της ρωμανικής τέχνης είναι η υποταγή της γλυπτικής στην αρχιτεκτονική. Ο γλυπτικός διάκοσμος, και ιδίως ό,τι έχει εικονογραφικό περιεχόμενο, συνήθως περιορίζεται στους πυλώνες και στα κιονόκρανα. Κύριος σκοπός του είναι να στολίζει την πρόσοψη και να διδάξει τους πιστούς, αλλά μένει οπωσδήποτε σε μορφές που εντάσσονται στη γενικότερη σύνθεση της πρόσοψης. Ισχύει εδώ ο λεγόμενος “νόμος του πλαισίου”...»

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε, οξύ μέσα στην επαναληπτική ομοιομορφία του, ο ψηφιακός ήχος του iPhone, στριμωγμένου ανάμεσα στο μαύρο κουτί του εξωτερικού σκληρού και μιας παμπάλαιας ξύλινης υδρογείου. Ήταν 21:14. Είχα διαβάσει γεμάτες τρεις ώρες. Δεν άντεχα άλλο. Εκτός από την πλήξη που μου προξενούσε η μηδενικού αφηγηματικού ενδιαφέροντος ανάγνωση της Ιστορίας της Αρχιτεκτονικής, είχα και τις σημειώσεις της Νίκης στα περιθώρια. Μνήμες ενός γλυκού παρελθόντος, που αναδύονταν στο παρασκή-

νιο της αναλυτικής σκέψης του καθηγητή με τη γλυκιά ύβρη που έχει το ιδιόχειρο όταν μολύνει το τυπωμένο. Μήνες της περασμένης χρόνιας, όταν η ολέθρια σχέση μας ήταν η κύρια αιτία που καλοκαιριάτικα έπρεπε να υποστώ και πάλι το μαρτύριο. Έτσι η αναλυτική μορφολογική εξέταση της διασταύρωσης των κλιτών συνεχιζόταν με ένα καλλιγραφικό «*σ' αγαπώ*», τις εντοπισμένες ωθήσεις του θόλου διέκοπτε ένα κατακόκκινο «*άγγελέ μου*», η εξαϋλωση ως στοιχείο των βυζαντινών ναών προεκτεινόταν μ' ένα υπογραμμισμένο «*για πάντα δική σου*».

Η άποψή μου είναι ότι ο κόσμος απλώς συμβαίνει. Ο χρόνος περνάει και οι στιγμές πέφτουν σαν κέρματα από τον ουρανό, στροβιλίζονται για λίγο στο έδαφος κι ύστερα κάθονται. Με την καλή ή με την ανάποδη. Μόνο ο ήχος τους είναι ίδιος. Ένας ήχος γεμάτος αυτοπεποίθηση· ο ήχος του αποτελέσματος. Στη δική μου περίπτωση, ωστόσο, το νόμισμα δεν είχε πλευρές, δεν είχε διαστάσεις. Ούτε στροβίλισμα, ούτε τίποτα. Έσκασε την άυλη υπόστασή του πάνω σε ό,τι πίστευα ως διάρκεια κι εξαφανίστηκε οριστικά, όπως κι εκείνη μαζί με τα όποια περιθώριά της. Όταν η κατά κράτος επικράτησή της στη ζωή μου αποδείχθηκε μοιραία για την ψυχική μου ισορροπία, τότε ο ήχος που ακούστηκε ήταν γεμάτος τέλος· ο ήχος ο δικός μου. Έφυγε.

Καμία σχέση με εκείνον του ξυπνητηριού που με επανέφερε στον αβάσταχτο ρεαλισμό της καλοκαιριάτικης αθηναϊκής βραδιάς. Το ουδέτερο κουδούνισμα είχε έναν εντελώς διαφορετικό προορισμό. Διάλειμμα, τα κεφάλια ψηλά! Στις 21:30 ακριβώς άρχιζε ο προημιτελικός του Μουντιάλ. Τουλάχιστον η μπάλα ήταν ένα καλό αναλγητικό. Εξάλλου η Ελλάδα δεν είχε ξαναπαίξει ποτέ στους 8. Ούτε καν στους 16. Θα γινόταν άραγε για το θαύμα;

Ρούχα πεταμένα σε σακ βουαγιάζ

Το τηλέφωνο χτύπησε λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. Με τρόμαξε, καθώς ήμουν βυθισμένος στη μελέτη της Παλαιάς Διαθήκης. Διάβαζα εκείνη την ώρα το *Βιβλίο του Ιώβ*, μια ιστορία για ένα στοίχημα ανάμεσα στον Θεό και τον Διάβολο, ίσως η πιο ωραία ιστορία εκεί μέσα. Διάβαζα για να ξεχάσω τις ώρες που περνούσα μακριά της.

Είχα δειπνήσει μονάχος στις εννιά –μου 'χε μείνει παστίτσιο από το μεσημέρι, έκοψα και μια ντομάτα– βλέποντας το δελτίο ειδήσεων, κι ύστερα, αφού η τηλεόραση δεν είχε καμιά ταινία της προκοπής, κάθισα στο γραφείο μου κι έπιασα πάλι τη Βίβλο. Είχα βάλει στόχο να τη διαβάσω από την αρχή μέχρι το τέλος, λέξη προς λέξη, όσο κι αν μερικές φορές καταντούσε αφόρητα πληκτική, ιδιαίτερα όταν γινόταν αναφορά στους πολέμους και στις διενέξεις και τις γενεαλογίες των εβραϊκών φυλών. Υπήρχαν βέβαια και μερικά διαμάντια, όπως η ιστορία της Εσθήρ, ή ο Εκκλησιαστής. Δεν είχα φτάσει ακόμα στους Προφήτες.

Βρισκόμασταν στο τέλος του καλοκαιριού, μα δεν είχε

δροσίσει ακόμα κι είχα όλα τα παράθυρα και τις μπαλκονόπορτες του σπιτιού ανοιχτά. Παρόλο που η νύχτα είχε πέσει από ώρα, τα τζιτζίκια εξακολουθούσαν το τραγούδι τους στα δέντρα. Πού και πού έφτανε η μυρωδιά από κάποιο νυχτολούλουδο. Στο γειτονικό ψιλικατζίδικο είχαν βγάλει έξω καρέκλες κι ανέλυαν τις τελευταίες ποδοσφαιρικές μεταγραφές. Το μετάξι της νύχτας έσκιζε πότε πότε η πειραγμένη εξάτμιση από μηχανάκι που περνούσε με τσίτα τα γκάζια. Ζούσα από δική μου επιλογή στο κέντρο της πόλης, πράγμα για το οποίο δε μετάνιωσα ποτέ.

Η Χριστίνα ήταν εκείνη την ώρα στο θέατρο. Ετοίμαζε με τους φίλους της μια παράσταση για το χειμώνα, σ' ένα θεατράκι του Κεραμεικού. Επρόκειτο για κάποιο έργο της Σάρα Κέιν – ούτε που θυμάμαι τον τίτλο.

Η Χριστίνα ήταν ηθοποιός που ήθελε να γίνει σκηνοθέτρια.

Ο Ιώβ ήταν ένας θεοσεβής Εβραίος που την πάτησε.

Εγώ ήμουν στο σπίτι και διάβαζα.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα χτύπησε το τηλέφωνο. Σήκωσα τα μάτια μου από τη Βίβλο και κοίταξα το ρολόι που είχα πάνω στο γραφείο μου. Δώδεκα παρά δέκα. Μάλλον θα τελείωσε την πρόβα η Χριστίνα, σκέφτηκα. Ύστερα σήκωσα το ακουστικό. Άκουσα μια άγνωστη φωνή γυναίκας μεσόκοπης.

«Είστε ο...» ρώτησε.

Παραδέχτηκα, με κάποια αβεβαιότητα, ότι ήμουν πράγματι εγώ αυτός. Αν η φωνή της άγνωστης ήταν λίγο πιο νεανική, πιο φρέσκια, ίσως θα είχα αυτοσχεδιάσει μια πιο έξυπνη απάντηση, θα είχα μιλήσει για την αγωνία του ανθρώπου να βρει την αληθινή του ταυτότητα, δεν αποκλειόταν μάλιστα να είχα κάνει και μια αναφορά στον Λακάν και στο στάδιο του καθρέφτη.

1949

1

Το 1949 είναι ένα όνειρο. Είναι κατασκευασμένο από μέταλλο και βαριά καφετιά ξύλα. Κάθε φορά που οι καπνοί από τους υπονόμους συγκεντρώνονται σε ένα σημείο, τότε ανάβουν τα πλαϊνά φώτα των αιθουσών και όλα ξεκινούν απ' την αρχή. Μεγάλα ερπετά, ακόμη αγέννητα στα μάτια των ανθρώπων, κυριεύουν τη σκέψη όσων παρευρίσκονται στα μεγάλα σαλόνια. Ο συναγερμός πάντα προειδοποιεί τους επισκέπτες να απομακρυνθούν. Στο ταξίδι για το 1949 δεν υπάρχει προορισμός. Όλοι τρέχουν να κρυφτούν από τις σφαίρες της μνήμης και του μαρτυρίου. Αν βρεθείς μέσα του, είσαι πλέον καταδικασμένος να ταξιδέψεις, γραπωμένος από αυτή την παράλληλη ιστορική πορεία του χρόνου, αίολος και άτολμος, με την παραμικρή βεβαιότητα στην τσέπη σου. Το εισιτήριο χαράζεται στην παλάμη, είναι η θολή σφραγίδα της διαδρομής σου. Οι κύκλοι είναι συνεχείς και αιώνιοι, κανείς δε θα σε σώσει απ' τη δίνη της απόστασης, κανείς δε θα τολ-

μήσει να σε πλησιάσει και να σε κοιτάξει στα μάτια, ένα σωρό προδότες μέσα στο ίδιο όχημα.

Στο 1949 συναντήθηκα για πρώτη φορά με την Α. Είχε κουλουριαστεί στο πάτωμα και δεν μπορούσε να βολέψει τις λαστιχένιες μπότες της στη μοκέτα της σάλας. Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη, θυμωμένη που δεν μπορούσε να κοιμηθεί σε εκείνη τη στάση, έμοιαζε με μικρό κορίτσι, με ένα οργισμένο παιδί που δεν παίρνει αυτό που θέλει. Πλησίασα και της το είπα. Κάθισα σε μια πολυθρόνα από πάνω της καιμίλησα. Δεν το βρήκε αστείο. «Να κοιτάς τη δουλειά σου», έκανε, χωρίς να μου ρίξει καν ένα βλέμμα. Δε συνέχισα. Έμεινα αμίλητος και την παρατηρούσα. Φορούσε μια φαρδιά μοβ μπλούζα και από κάτω ένα μαύρο στενό παντελόνι, βρόμικο και κατατρυπημένο. Ήταν νέα.

Ύστερα σηκώθηκε και κοιτούσε απ' το φινιστρίνι. Σαν κάτι να της πέρασε απ' το μυαλό, σχηματίστηκε ένας μορφασμός στο πρόσωπό της, μάλλον κάτι ευχάριστο. Δε μου έδινε καμία σημασία. Δεν ήταν αγενής, απλώς έδειχνε να μην τη νοιάζει τίποτα, μόνο το παρόν. Το παρόν καίει τους περισσότερους που βρίσκονται εδώ. Κανείς δεν το υποφέρει.

Όσοι κατέληξαν στο 1949 δεν είναι αυτό που φαίνονται. Οι περισσότεροι είναι θύματα του χρόνου, γεμάτοι ενοχές, καταπίνουν τους καπνούς μέχρι τα σωθικά τους και περιμένουν να διαλυθούν σε κομμάτια. Αυτοί που ταξιδεύουν δε διαθέτουν πια μνήμη. Θυμούνται τα πάντα, αλλά σε μια ασαφή και ακατανόητη πραγματικότητα, χωρίς λογική και συνάφεια. Χωρίς τίποτα.

Η Α συνέχισε να κοιτάει έξω. Ήθελα να μιλήσω μαζί της, δεν είχα κάτι καλύτερο να κάνω εκείνες τις ώρες.

Ο άντρας που έπαψε να αγαπάει τις γυναίκες

Πριν προλάβει να μπει ο Ιούνιος, μια αραιή, γκρίζα και ασυνήθιστα κρύα για την εποχή βροχή άρχισε να πέφτει με μια επιμονή που μόνο δυσοίωνη μπορούσε να είναι. Την έκπληξη και την αναγκαστική αδράνεια των πρώτων ημερών διαδέχθηκαν ολόκληρες εβδομάδες απραξίας, ατελείωτες μέρες γεμάτες ματαιωμένες ελπίδες πως αυτό το κακό όπου να 'ναι θα τελείωνε· η βροχή όμως δεν έλεγε να πάψει. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, με ήλιο ή χωρίς, χοντρές σταγόνες συνέχιζαν να πέφτουν από τον ουρανό με μια αποκαρδιωτική συνέπεια που κατέβαλλε ακόμη και τους πιο επιπόλαιους. Τα αρδευτικά κανάλια κάποτε ξεχείλισαν, πνίγοντας τα παρακείμενα χωράφια, ζημιές προκλήθηκαν στο σύστημα ηλεκτροδότησης, και η μία από τις δύο ασφαλτοστρωμένες εισόδους του οικισμού ράγισε και βούλιαξε από το πέρασμα ενός παλιού χειμάρρου που κανένας από τους ντόπιους δεν είχε δει ποτέ του να κατεβάζει νερό. Αργά αλλά σταθερά, η υγρασία διαπέρασε τα πάντα, νότισε τα τσιμέντα, βούρκωσε τα χώματα, θέριψε την άγρια βλάστηση, σάπισε τα μμποστάνια και τους

κήπους, έκανε τα θερμοκήπια να μουχλιάσουν και έριξε αγίνωτους τους καρπούς από τα δέντρα· οι τοίχοι και οι αυλές πότισαν τόσο που πρασίνισαν εντελώς· οι σκεπές των σπιτιών, των αποθηκών και της εκκλησίας, οι δρόμοι όπου έμεναν απάτητοι, καλύφθηκαν από ένα παχύ στρώμα λειχήνων που έκρυσαν το χωριό, λες και η γύρω φύση είχε αποφασίσει να πάρει πίσω όσα της είχαν στερήσει οι άνθρωποι και τα έργα τους. Έως και το πανηγύρι του Δεκαπενταύγουστου εκείνη τη χρονιά έγινε κάτω από πρόχειρα στέγαστρα μουσαμά που κάθε τόσο έπρεπε να ξαλαφρώνουν από το νερό προκειμένου να μην καταρρεύσουν. Ακόμη και οι γηραιότεροι παραδέχονταν πως δε θυμόνταν να έπληξε άλλοτε τον τόπο παρόμοια κακοδαιμονία. Ορισμένοι εξ αυτών, ερμηνεύοντας σημάδια που μόνο οι ίδιοι αναγνώριζαν, είχαν προβλέψει ήδη από τις αρχές της άνοιξης αναποδιές του καιρού, εκείνη η θεομηνία όμως που δεν έλεγε να καταλαγιάσει τους δικαίωμε τον χειρότερο τρόπο. Στο τέλος ως και οι πιο αισιόδοξοι πείστηκαν πως οι κόποι και τα έξοδα ενός ολόκληρου χρόνου θα πήγαιναν στράφι. Υπήρχαν ωστόσο και άλλοι που βρίσκονταν σε ακόμη πιο δεινή θέση.

Η Αφροδίτη Χατζηνίκου γνώριζε πως δύσκολα θα απέφυγαν την καταστροφή. Τα χρέη τους στην τράπεζα ήδη ξεπερνούσαν τις δυνατότητές τους για αποπληρωμή και, αν δε γινόταν κάποιο θαύμα, το κτήμα τους θα χανόταν. Αυτά προσπαθούσε να εξηγήσει εκείνο το μεσημέρι στη μικρότερη αδελφή της, τη Βασιλική, έχοντας μόλις επιστρέψει από έναν αποκαρδιωτικό έλεγχο της κατάστασης. Αυτή, περισσότερο γιατί η ίδια το είχε ανάγκη να παραμείνει ήρεμη και όχι γιατί ήθελε να φανεί καθησυχαστική, επιχείρησε να μειώσει τη σημασία όσων είχε ακούσει, ξεστομίζοντας ένα αστείο που, όπως ήταν φυσικό, δε βρήκε ανταπόκριση. Η Αφροδίτη κατάλαβε πως έπρεπε να βρει μόνη της μια λύση.

Βιογραφικά Συγγραφέων

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΑΚΡΙΒΟΣ γεννήθηκε το Μάρτιο του 1958 στο Βόλο.
Διδάσκει φιλολογικά μαθήματα σε σχολεία της μέσης εκπαίδευσης.
Έχει γράψει δώδεκα αφηγηματικά βιβλία και διευθύνει τη σειρά
«Μια πόλη στη λογοτεχνία» από τις εκδόσεις Μεταίχμιο. Τελευταίο του
βιβλίο είναι το μυθιστόρημα *Ποιος θυμάται τον Αλφόνς* (Μεταίχμιο, 2010),
το οποίο ήταν υποψήφιο για το Βραβείο Αναγνωστών 2010.

© Σπύρος Κατωπόδης/VPA

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗΣ γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Παρακολούθησε μαθήματα κινηματογράφου στην Deutsche Film und Fernsehakademie και σπούδασε φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο La Sapienza. Ξεκίνησε να αρθρογραφεί κυρίως σε περιοδικά ειδικού Τύπου, δημοσιεύοντας και διηγήματα. Σημαντικότερη ήταν η σειρά διηγημάτων με τον τίτλο «Υτορία» στο περιοδικό *Ο κόσμος του Internet* (1995-1996). Η νουβέλα του *99.9% αληθινή ιστορία* κέρδισε το πρώτο βραβείο σε διαγωνισμό διηγημάτων επιστημονικής φαντασίας της «Anubis» το 1996. Το πρώτο του μυθιστόρημα, *Ο επιβάτης*, υποψήφιο για Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα στο περιοδικό ΔΙΑΒΑΣΩ, κυκλοφόρησε το 2006 από τις εκδόσεις Νεφέλη. Ακολούθησαν δύο συμμετοχές με διηγήματα στα συλλογικά βιβλία *A, όπως Αμερική* και *Το βιβλίο του κακού* από τις εκδόσεις Μαγικό Κουτί, καθώς και το δεύτερο μυθιστόρημά του *10 ώρες δυτικά* από τις εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα.

www.georgeglikofridis.gr

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ γεννήθηκε στο Παλαιοχώρι Καβάλας το 1956. Σπούδασε αγγλική γλώσσα και φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και εργάστηκε στη δημόσια εκπαίδευση. Το πρώτο του μυθιστόρημα, *Κρυμμένοι άνθρωποι*, κυκλοφόρησε το 1990 και ακολούθησαν έξι μυθιστορήματα, μία νουβέλα και δύο συλλογές διηγημάτων. *Το Παρτάλι* μεταφράστηκε στα γαλλικά, οι *Χάρτες* ήταν υποψήφιο για το βραβείο του ΔΙΑΒΑΖΩ 2007, ενώ η *Δεύτερη γέννα* παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Φιλίππων και Καβάλας 2009 με πρωταγωνίστρια τη Φιλάρετη Κομνηνού. Παρουσιάζει βιβλία ξένης λογοτεχνίας στο «Βιβλιοδρόμιο», στα ΝΕΑ. Στη Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών διοργανώνει λογοτεχνικά σεμινάρια και δημοσιεύει άρθρα στον διαδικτυακό τόπο της.

www.serrelib.gr/

www.serrelib.gr/grigoriadis/

www.teogrigoriadis.blogspot.com/

© Σπύρος Κατωπόδης/VPA

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΝΔΟΛΟΣ γεννήθηκε το 1970 στην Αθήνα και έχει συγγράψει επτά μυθιστορήματα και μια συλλογή από νουβέλες και διηγήματα. Κείμενά του έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικές επιθεωρήσεις του εξωτερικού, ενώ το 1991 τιμήθηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού για τη συνεισφορά του στη διάσωση της ελληνικής γλώσσας στις ελληνόφωνες περιοχές της Κάτω Ιταλίας. Το 2008 εκπροσώπησε την Ελλάδα στο Young Writers World Festival, το οποίο πραγματοποιήθηκε στη Σεούλ της Νότιας Κορέας. Το μυθιστόρημά του *Νέρων – εγώ, ένας θεός* μεταφράστηκε στα ιταλικά. Το Μάιο του 2009 του απονεμήθηκε το Βραβείο Μπότση για το πεζογραφικό του έργο, παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Κάρουλου Παπούλια. Ως δημοσιογράφος αρθρογραφεί σε περιοδικά, έχει εργαστεί στο ραδιόφωνο, ενώ έχει διατελέσει διευθυντής της εφημερίδας *Βραδυνή*.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΣΟΥΛΑΡΗΣ γεννήθηκε το 1968 στην Άρτα. Έχει εκδώσει τα μυθιστορήματα *Το σύνδρομο της Μαργαρίτας* (Εστία, 1998), *Ο παραθεριστής* (Εστία, 2001), *Ο αντίπαλος* (Πόλις, 2005), τις νουβέλες *Ιστορίες από τον αφρό* (Εστία, 1997), *Ο άντρας που αγαπούσε τη γυναίκα μου* (Ελληνικά Γράμματα, 2010), τη συλλογή διηγημάτων *Μικρός δακτύλιος* (Ελληνικά Γράμματα, 2007) και το θεατρικό έργο *Όταν ο λύκος είναι εδώ* (Πόλις, 2005). Επίσης έχει μεταφράσει περισσότερα από δέκα βιβλία από τα γαλλικά, κυρίως μυθιστορήματα. Ασκεί δημοσιογραφία και βιβλιοκριτική. Είναι τακτικό μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων και της ΕΣΗΕΑ.

© Σπύρος Κατωπόδης/VPA

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ γεννήθηκε το 1968 στην Αθήνα όπου και κατοικεί. Είναι πτυχιούχος φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου του Lecce στην Ιταλία. Έχει γράψει τα εξής μυθιστορήματα: *Όσο υπάρχει αλκοόλ υπάρχει ελπίδα*, που μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο με τίτλο «Όσο υπάρχει αλκοόλ...» *Ο Μεγάλος Θάνατος του Βοτανικού*, *Η απαγωγή του εκδότη*, *Η χαμένη βιβλιοθήκη του Δημητρίου Μόστρα*, που ήταν υποψήφιο για το Βραβείο Αναγνωστών ΕΚΕΒΙ-ΕΡΤ 2007, *Η μοναξιά της ασφάλτου* και το *Κοπέλα που σε λένε Φίνι*. Συμμετείχε στις ανθολογίες διηγημάτων *Ελληνικά εγκλήματα*, *Υπόγειες ιστορίες*, *Το τελευταίο ταξίδι – έντεκα νουάρ ιστορίες* κ.ά. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζεται το πρώτο του βιβλίο εφηβικής λογοτεχνίας με τίτλο ΕΝΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, πρώτο βιβλίο της σειράς *Τα Παιδιά του Χρόνου*, με ήρωες τον Κρις Πινόκιο και τη Νοεμί Αστράκη.

www.mamaloukas.blogspot.com

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΙΩΤΗΣ γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Έχει γράψει, εκτός από πεζά λογοτεχνικά έργα, και πολλά θεατρικά, τα οποία έχουν επανειλημμένως παρουσιαστεί σε σκηνές της Αθήνας. Γνωστά θεατρικά του έργα είναι: *Το ματς*, *Κοινή λογική*, *Ο λάκκος της αμαρτίας*, *Οι σύζυγοι*, *Διακοπές στην Ουρανούπολη*, *Μόνον θετικές σκέψεις* κ.ά. Επίσης γνωστά πεζογραφικά του έργα είναι: *Ο άγνωστος στρατιώτης*, *Τα μαύρα παραμύθια* (Β΄ Κρατικό Βραβείο Διηγήματος, 1998), *Η φοβερή προστασία*, *Το πονηρό μονοπάτι*, *Η αδρεναλίνη πάντοτε ψηλά*, *Τα Σαντέ της Σαφώς*, *Το γκαζόν του μπαμπά*, *Η γνώση των νεκρών*, *Μίξερ* κ.ά. Ασχολείται επίσης με τη σκηνοθεσία.

© Σπύρος Κατωπόδης/VPA

Ο ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ γεννήθηκε στα Δίκαια του Έβρου και κατοικεί στην Αθήνα. Έχει δημοσιεύσει οκτώ μυθιστορήματα ενηλίκων, ένα νεανικό μυθιστόρημα και δύο βιβλία για παιδιά πρώτης σχολικής ηλικίας. Ασχολείται επίσης με τη συγγραφή σεναρίων και θεατρικών έργων. Το μυθιστόρημά του *Οι εφτά ουρανοί της ευτυχίας* τιμήθηκε με το Βραβείο Σύγχρονου Ελληνικού Μυθιστορήματος. Επίσης το μυθιστόρημά του *Το αστρολόγιο του Βοσπόρου* έχει τιμηθεί με το Βραβείο Καλύτερου Έργου Μνήμης 2003-2004 στο πλαίσιο του 20ού Πανελληνίου Συμποσίου Ποίησης και Πεζογραφίας. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα μυθιστορήματά του *Σαν ταξιδιάρικα πουλιά*, *Οι κόρες της λησμονιάς* (υποψήφιο για το Βραβείο Αναγνωστών του ΕΚΕΒΙ για το 2010) και *Οι μάνες της άδειας αγκαλιάς*, ενώ ετοιμάζονται *Τα δάκρυα των αγγέλων* και *Οι καιροί της μνήμης*.

Ηλεκτρονική διεύθυνση: papatheodorou@otenet.gr

Ταχυδρομική διεύθυνση:
Θοδωρής Παπαθεοδώρου
Τ.Θ. 27006
117 02 ΑΘΗΝΑ

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΩΔΗΣ έγραψε τα βιβλία *Μάτι φώσφορο, κουμάντο γερό, Η ψίχα της μεταλαβιάς – Ακριανή λωρίδα, Η στενωπός των υφασμάτων, Πάλι κεντάει ο στρατηγός, Απόγευμα Σαββάτου, Γερνάω επιτυχώς, Ουζερί Τσιτσάνης, Επί ψύλλου κρεμάμενος, Πολύ βούτυρο στο τομάρι του σκύλου, Όλα βαίνουν καλώς εναντίον μας και Μεταξύ σφύρας και Αλιάκμονος*. Το βιβλίο του *Η στενωπός των υφασμάτων* τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Διηγήματος 1993 και το *Επί ψύλλου κρεμάμενος* με το βραβείο του ΔΙΑΒΑΖΩ 2004. Τα μυθιστορήματά του *Γερνάω επιτυχώς* και *Ουζερί Τσιτσάνης* ανέβηκαν θεατροποιημένα στο Κρατικό Θέατρο Βόρειας Ελλάδας σε σκηνοθεσία Σωτήρη Χατζάκη, όπως και, σε διασκευή του «Τα παιδιά της πιάτσας» του Νίκου Τσιφόρου, σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Αρβανιτάκη. Έγραψε το σενάριο της ταινίας του Παντελή Βούλγαρη *Όλα είναι δρόμος* σε συνεργασία με το σκηνοθέτη και τα κείμενα της μουσικοθεατρικής παράστασης «Σαν τραγούδι μαγεμένο», που ανέβηκε στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Διετέλεσε πρόεδρος του Δ.Σ. της ΕΡΤ-3, διέυθυνε την εφημερίδα *Θεσσαλονίκη* και τα περιοδικά *Θ-97* (τιμήθηκε με το βραβείο Ιπεκτί), *Τάμαριξ, Χίλια Δέντρα, Πανσέληνος* (τιμήθηκε με το βραβείο European Newspaper Design Awards, 2000) και «Επιλογές» της *Μακεδονίας της Κυριακής*. Συνεργάστηκε επί δύο χρόνια με την *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*. Το 2010 τιμήθηκε με το βραβείο του Ιδρύματος Μπότση.

© Σπύρος Κατωπόδης/VPA

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ γεννήθηκε στην Αθήνα. Έχει σπουδάσει αρχιτεκτονική στο ΕΜΠ και έχει κάνει μεταπτυχιακά αρχιτεκτονικής και κινηματογράφου στο Λονδίνο. Έχει δημοσιεύσει συνολικά 20 βιβλία (μυθιστορήματα, νουβέλες, διηγήματα, παιδικά, ποίηση). Έργα του έχουν μεταφραστεί σε επτά γλώσσες. Η *Αμερικάνικη φούγκα* (Καστανιώτης, 2006) κέρδισε το Διεθνές Βραβείο Λογοτεχνίας του Αμερικανικού Ομοσπονδιακού Ιδρύματος Τεχνών και εκδόθηκε στις ΗΠΑ (Etruscan Press, 2008). Το τελευταίο του μυθιστόρημα είναι το *Σκότωσε ό,τι αγαπάς* (Καστανιώτης 2009). Το θεατρικό του έργο *Δακρυγόνα* παίχτηκε τη σεζόν 2010-11 στο Θέατρο της Οδού Κεφαλληνίας (σκην. Άρνης Τρουπάκης, ερμ: Νίκος Αρβανίτης, Δανάη Παπουτσή). Το δεύτερο μυθιστόρημά του, *Μπαρ Φλωμπέρ* (Κέδρος, 2000), εκδόθηκε στη Μεγάλη Βρετανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία και τη Σερβία. Η *Μπτέρα Στάχτη* (Καστανιώτης, 2005) εκδόθηκε στις ΗΠΑ και στην Τουρκία. Το πρώτο του παιδικό μυθιστόρημα, *Ο Άλκης και ο λαβύρινθος* (Καστανιώτης, 2009), κέρδισε το πρώτο βραβείο του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου. Έχει δημοσιεύσει έξι ποιητικές συλλογές. Για τη δεύτερη συλλογή του, *Αρχιτεκτονική εσωτερικών χώρων* (Καστανιώτης, 2003), του απονεμήθηκε το 1994 από το Δήμο Αθηναίων το Α΄ Βραβείο Ποίησης στη μνήμη Νικηφόρου Βρεττάκου.

Ο ΑΡΗΣ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ γεννήθηκε το 1958 στο Ηράκλειο Κρήτης. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα. Έχουν εκδοθεί εννέα βιβλία του με πιο γνωστό το *Δεν ήξερες... δεν ρώταγες!* Ζει στην Αθήνα, προσπαθεί να μη βλέπει τους φίλους της κόρης του σαν αντιπάλους και εργάζεται ως ελεγκτής εναέριας κυκλοφορίας.

© Σπύρος Κατωπόδης/VPA

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΩΤΑΚΗΣ γεννήθηκε στην Αθήνα το 1973. Έχει εκδώσει πέντε μυθιστορήματα και μία συλλογή διηγημάτων. Το βιβλίο του *Η πράσινη πόρτα* (Μεταίχμιο, 2002) ήταν υποψήφιο για το βραβείο του περιοδικού ΔΙΑΒΑΖΩ, ενώ το επόμενο μυθιστόρημά του, *Η παραφωνία* (Κέδρος, 2005), μεταφράστηκε και κυκλοφορεί στην Ολλανδία από τις εκδόσεις Van Genner. Το μυθιστόρημά του *Ο Άνθρωπος Καλαμπόκι* ήταν υποψήφιο για το Βραβείο Αναγνωστών του ΕΚΕΒΙ για το 2007, καθώς και για το βραβείο του ΔΙΑΒΑΖΩ. Το τελευταίο του βιβλίο, *Το θάυμα της αναπνοής* (Κέδρος, 2009), κέρδισε το Βραβείο Μυθιστορήματος Athens Prize for Literature του περιοδικού ΔΕΚΑΤΑ.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΖΑΜΙΩΤΗΣ γεννήθηκε το 1970 και ζει στην Αθήνα. Έχει εκδώσει τα βιβλία *Η εφεύρεση της σκιάς* (Καστανιώτης, 2008), *Παραβολή* (Καστανιώτης, 2006), *Ο βαθμός δυσκολίας* (Ινδικτος, 2005), *Βαθύ πηγάδι* (Ινδικτος, 2003), *Η συνάντηση* (Ινδικτος, 2002). Διηγήματά του δημοσιεύτηκαν σε περιοδικά, ανθολογίες και συλλογές διηγημάτων. Το πρώτο του θεατρικό έργο, *Ουδέτερη ζωή*, απέσπασε Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Θεατρικού Συγγραφέα. Το 2007 το έργο του *Μια εξαιρετικά απλή δουλειά* περιλήφθηκε στην Ευρωπαϊκή Ανθολογία Θεάτρου. Κείμενά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά, τουρκικά, ρωσικά, σερβικά και ουγγρικά.

Έρωτας 13

Ψ

Ο έρωτας είναι απλώς μια λέξη μέχρι κάποιος να έρθει και να της δώσει ένα νόημα. Όταν συμβεί αυτό, η ζωή μας αλλάζει για πάντα. Είναι η κορυφαία επιθυμία του ανθρώπου, το πιο ισχυρό αντίδοτο απέναντι στον μεγάλο αντίπαλο, το θάνατο.

Ο έρωτας είναι η άνευ όρων εκχώρηση στον Άλλον, το κομμάτι μας που παραχωρούμε σε μια άλλη ύπαρξη. Είναι εκείνο που κάνει μια ζωή αξία να βιωθεί, εκείνο που γεννά τα πιο έντονα συναισθήματα: χαρά, πόνο, ανάγκη, αγωνία.

Παρόλο που τον μοιραζόμαστε, άντρες και γυναίκες, συχνά τον βλέπουμε διαφορετικά. Άλλη η αντρική ματιά και άλλη η γυναικεία. Το ίδιο συμβαίνει κι όταν γράφουμε γι' αυτόν. Κι ο έρωτας είναι, μαζί με το θάνατο και την εξουσία, τα τρία βασικά θέματα της λογοτεχνίας.

*13 αναγνωρισμένοι συγγραφείς
γράφουν για τον έρωτα.*

*Η αρσενική ματιά στην επιθυμία,
στην εκχώρηση, στην αγάπη.*

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΔΟΚΙΜΕΧΝΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ISBN 978-960-453-906-2

9 789604 539062

ΤΑΤΟΙΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 09070